

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/187/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116205527
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1116205527.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: AB 2 B. V., so sídlom Strawinskylaan 933, Amsterdam, Holandské kráľovstvo, reg. č. 572 79 667, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO : 47 234 679 proti žalovanému: V. N., nar. XX.X.XXXX, trvalo bytom U.G. XXXX/X, N., o zaplatenie 2 209,21 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 15C/33/2016-73 zo dňa 17. októbra 2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol o pokračovaní v konaní s novým žalobcom: AB 2 B.V., registračné č.: XXX XX XXX, so sídlom Z. XXX, XXXXXX V., C. G., namiesto pôvodného žalobcu AB 1 B.V., registračné č.: XXX XX XXX, so sídlom Z. XXX, XXXXXX V., C. G.. Vo veci samej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 025,56 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 025,56 € od 10.3.2016 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 30,- € splatných vždy do 20-teho dňa toho-ktorého mesiaca až do úplného uhradenia pohľadávky s tým, že v prípade omeškania čo i len jednej splátky sa stane splatným celý dlh, s účinnosťou začatia splácania od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

1.1. Rozhodnutie o pokračovaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu súd prvej inštancie odôvodnil § 64 a 66 C.s.p.. Právny predchodca žalobcu AB 1 B.V., registračné č.: XXX XX XXX, so sídlom Z. XXX, XXXXXX V., C. G., ku dňu 19.10.2016 zanikol s právnym nástupcom, súd tak rozhodol o pokračovaní v konaní s jeho právnym nástupcom AB 2 B.V., registračné č.: XXX XX XXX, so sídlom Z. XXX, XXXXXX V., C. G..

1.2. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. d/ a j/, § 9 ods. 1, 2 a 6 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 52 ods. 1 a § 53 ods. 1, 2 a 5 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: oznámenie o postúpení pohľadávky, úverová zmluva, úverové zmluvné podmienky, výzva k splateniu celého úveru, podacie hárky, výpis čerpania, splátok a úhrad, oznámenie o fúzii pôvodného žalobcu, výpis z obchodného registra. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 14.5.2014 uzavrel

právny predchodca žalobcu so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 2 000,- € a žalovaný sa zaviazal splácať úver v 84 splátkach vo výške 64,87 € mesačne. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola v zmluve uvedená vo výške 5 205,48 €. Úroková sadzba bola dohodnutá ako ročná vo výške 33,08 %, RPMN vo výške 39,2%, priemerná RPMN 18,87 %, úhrada splátok vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci, lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V ďalšej časti zmluvy je uvedené, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere sú úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. Predložené úverové zmluvné podmienky predstavujú rozsiahly 8-stranový dokument, husto popísaný menším písmom. Tento dokument nebol podpísaný zmluvnými stranami.

1.3. Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu o pôžičke, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe uzatvorenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver a žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba určením mesiaca a roku, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 15,44 € bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky, a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené, a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Rovnako v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a síce údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj nie je uvedený výslovne a zrozumiteľne, pretože nie je zrejmé, ktorý z viacerých uvádzaných údajov tomuto zodpovedá. Taktiež matematickým násobením sumy splátka 64,87 € s počtom splátok 84 je výsledkom suma 5 449,08 €, čo predstavuje rozdiel voči sume ktorá má byť splatená spotrebiteľom viac ako 244,- €. Rozdiel pri výpočte celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a neuvedenie správnej celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je podstatným porušením náležitosti zmluvy, preto súd musí na toto porušenie prihliadnuť, nakoľko oslabuje nárok veriteľa v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom prinajmenšom aj v tomto bode spôsobuje aj nejasnosť formulárovej zmluvy.

1.4. Vo vyššie uvedenom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanému považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca, ktorý je v konaní aktívne legitimovaný z dôvodu postúpenia pohľadávky od právneho predchodcu, nemá nárok na zaplatenie úroku z pôžičky, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy pôžičky po odrátaní plnenia zo strany

žalovaného. Súd prvej inštancie podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11. mája 2016, kde k rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uviedol, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici XXXX/XX, pričom článok 23 smernice XXXX/XX sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a neuvedenie údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice XXXX/XX sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná sčasti. Spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanému sa tak považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca, ktorý je v konaní aktívne legitimovaným z dôvodu postúpenia pohľadávky od právneho predchodcu, nemá nárok na zaplatenie úroku z pôžičky, ani žiadnych poplatkov, (pokút, zmluvnej pokuty, úrokov z úveru), ale len na vrátenie poskytnutej sumy pôžičky po odrátaní plnenia zo strany žalovaného. Keďže žalovanému bola poskytnutá pôžička vo výške 2 000,- € a dosiaľ zaplatil podľa nesporných tvrdení žalobcu sumu 974,44 €, súd mu uložil zaplatiť dlžnú sumu istiny vo výške 1 025,56 € a vo zvyšku žalobu zamietol.

1.5. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Pretože sa žalovaný s peňažným plnením dostal do omeškania, súd mu uložil tiež povinnosť zaplatiť žalobcovi ním uplatňovaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne. Výšku úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch určuje Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo svojom § 3. Do 31.1.2013 bola výška týchto úrokov 5 % + základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ďalej aj ECB) platná k prvému dňu omeškania dlžníka so zaplatením sumy (t.j. deň po dni splatnosti dlžnej sumy). z priznanej sumy istiny od 10.3.2016 v zmysle požadovaného petitu, keď pôžička bola ale zosplatnená už dňa 31.12.2015, a teda do omeškania sa žalovaný dostal dňom nasledujúcim. Žalobca má tak nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% (t. j. 5 % + 0 %) ročne, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 10.3.2016 bola 0 %.

1.6. O možnosti plniť priznanú sumu v splátkach rozhodol súd prvej inštancie podľa § 232 ods. 2 až 4 C.s.p. na žiadosť žalovaného. Vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného, mal súd za to, že je dôvodné povoliť žalovanému splácanie dlhu v splátkach po 30,- € mesačne so splatnosťou do 20. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh. Pri uvedenej výške splátky bude dlh zo strany žalovanej uhradený žalobcovi v primeranom čase (v súdnej praxi ustálenej dobe 3 roky od právoplatnosti rozhodnutia), pričom na ochranu žalobcu slúži strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovaného s plnením čo i len jednej splátky.

1.7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p., keď žalobcovi bola zo sumy 255,- € s príslušenstvom priznaná suma 74,12 € s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 51 % a hrubý úspech žalovaného 49 %. To v konečnom dôsledku znamená, že obe strany boli úspešné čiastočne v takmer rovnakom rozsahu, súd preto o náhrade trov konania, rozhodol vo výroku IV, tak že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania rozsudku. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku, voči jeho zamietajúcemu výroku a výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu alebo aby ho odvolací súd v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil

súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvej inštancie, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ išlo o dodržanie zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca zastával názor, že predmetná náležitosť je v úverovej zmluve uvedená v súlade so zákonným ustanovením. Informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného „Úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 64,87 € pod bodom 43., o počte splátok - 84 pod bodom 44., o lehote splatnosti - 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pod bodom 52. a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.“ Názor žalobcu o splnení uvedenej zákonnej náležitosti je plne v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15. Žalobca podotkol, že v prípadoch, kedy Súdny dvor EÚ podáva právny výklad ustanovení európskeho práva či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ má judikatúra Súdneho dvora EÚ všeobecnú záväznosť. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 22.2.2018 v konaní sp. zn. 3 Cdo/146/2017 uviedol nasledovné: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.“

2.1. Vyššie uvedené skutočnosti je podľa žalobcu potrebné uplatniť aj v súvislosti s náležitosťou úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Cieľom tohto ustanovenia je, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Žalobca mal za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru tak, ako je to v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že spôsob, akým veriteľ určil dĺžku trvania v zmluve o úvere, v žiadnom prípade nemôže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto ak by konajúci súd rozhodol o sankcii za absenciu predmetnej náležitosti, t. j. že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, takúto sankciu by v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 bolo nutné považovať za neprimeranú.

2.2. Čo sa týka celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom, žalobca zastával názor, že v zmluve je uvedená správne, a to vo výške 5 205,48 €. Do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX neboli zarátané doplnkové služby, nakoľko klient nebol povinný si ich navoliť, a teda je to v súlade s vyššie uvedeným ustanovením. Medzi doplnkové služby, s ktorými žalovaný prejavil súhlas, bola služba zmeny výšky a počtu splátok a služba spočívajúca v odložení splátky. Obe alternatívne služby boli spoplatnené sumou 1,45 € mesačne a uvedená čiastka bola zahrnutá v splátke. Dané informácie mal žalovaný zreteľne uvedené v zmluve. Zvolenie si predmetných doplnkových služieb bolo žalovaného právo, nie povinnosť. Svedčí o tom aj to, že doplnková služba spočívajúca v poistení výdavkov, nie je žalovaným navolená.

3. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu vyjadril tak, že s napadnutým rozsudkom sa v plnej miere stotožňuje. Uviedol, že svoj záväzok pravidelne spláca bez omeškaní.

4. Žalobca nevyužil svoje právo a repliku k vyjadreniu žalovaného nepodal.

5. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení Civilného sporového poriadku ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie Civilného sporového poriadku preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (teda v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Súd prvej inštancie prijal právny názor, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore a na jeho základe čiastočne vyhovel žalobe. Rozsudok súdu prvej inštancie bol napadnutý odvolaním iba zo strany žalobcu, a to smerovalo len voči zamietajúcemu výroku rozsudku. Vo zvyšných výrokoch (okrem závislého výroku o trovách konania) tak rozsudok nadobudol právoplatnosť. Odvolací súd však napriek tomu najmä s poukazom na skutočnosť, že obdobné spory týkajúce sa toho istého žalobcu sú pravidelne predmetom súdnych konaní, považuje za potrebné vyjadriť svoj právny názor na otázku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

8. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

8.1. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

8.2. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

8.3. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

9. Súd je pri rozhodovaní o akejkoľvek žalobe vždy povinný skúmať existenciu aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu, a to aj ak ju v konaní nikto nenamieta. Pokiaľ sa súd k tejto otázke aj výslovne nevyjadrí, neznamená to, že sa s ňou nevysporiadal. Aktívna vecná legitimácia predstavuje také právne postavenie žalobcu, na základe ktorého mu podľa hmotného práva patrí žalobou uplatnené právo (nárok) alebo na základe ktorého má procesné právo uplatniť na súde žalovaný nárok. Žalobca má povinnosť uniesť v súvislosti s aktívnou vecnou legitimáciou bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. Bremeno tvrdenia žalobca unesie už tým, že si určitý nárok uplatní na súde, aj pokiaľ túto skutočnosť výslovne v žalobe neuviedie. Žalobcu zaťažuje tiež povinnosť toto svoje tvrdenie v konaní preukázať, nakoľko je to žalobca, kto z tohto tvrdenia vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky.

9.1. V posudzovanej veci žalobca tvrdil, že je právnym nástupcom spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., ktorá uzatvorila ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.11.2011. Prílohou žaloby bola listina zo dňa 25.1.2016 označená ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky, Predžalobná výzva na zaplatenie dlhu a oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia“, v ktorej sa konštatuje, že došlo k postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.5.2014 spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. ako postupcom na spoločnosť AB 1 B. V. ako postupníka (žalobca je právnym nástupcom spoločnosti AB 1 B. V.), a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.9.2012.

9.2. Postúpenie pohľadávky je dvojstranný právny úkon, ktorým do existujúceho záväzkového vzťahu z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok, vstupuje namiesto pôvodného veriteľa - postupcu, nový veriteľ - postupník. Postúpením pohľadávky prechádzajú na postupníka všetky práva spojené s pohľadávkou, vrátane práva domáhať sa jej splnenia na súde. Pre platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok sa vyžaduje písomná forma; súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky nie je potrebný. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok nemá vplyv skutočnosť, či dlžník o nej má vedomosť. Zákon ukladá postupcovi povinnosť bez

zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi postúpenie pohľadávky. Nesplnenie si tejto povinnosti však nie je sankcionované neplatnosťou postúpenia pohľadávky. Predmetné zákonné ustanovenie slúži na ochranu dlžníka, ktorý môže plniť jemu známemu veriteľovi, hoci tento už pohľadávku postúpil, pričom postupca (pôvodný veriteľ) je povinný plnenie dlžníka prijať a dlžník sa takýmto plnením účinne zbaví záväzku. Nie je však vylúčené, aby dlžník pri absencii oznámenia o postúpení pohľadávky postupcom plnil aj postupníkovi, ak sa iným spôsobom dozvie o postúpení pohľadávky (v praxi najmä na základe preukázania postúpenia postupníkom), resp. ho k tomu zaviazá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu.

9.3. V prípade, keď žalobca tvrdí, že žalovaná pohľadávka bola naňho postúpená, teda že nie je pôvodným veriteľom žalovaného, ale nárok domáhať sa uspokojenia žalovanej pohľadávky naňho prešiel na základe jej postúpenia, je žalobca na to, aby uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii svojej aktívnej vecnej legitímácie, povinný preukázať, že došlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky z pôvodného (predchádzajúceho) veriteľa na žalobcu. Nakoľko platné postúpenie pohľadávky je možné len na základe písomnej zmluvy (§ 524 Občianskeho zákonníka), preukázať túto skutočnosť možno práve predložením zmluvy o postúpení pohľadávky.

9.4. Súd prvej inštancie podľa vlastného vyjadrenia mal za preukázané, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitímovaný. K tomuto záveru dospel napriek skutočnosti, že žalobca v konaní nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávky, ani nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov, ktoré by postúpenie pohľadávky preukazovali. V žalobe iba konštatoval, že úverovú zmluvu so žalovaným uzavrel jeho právny predchodca, spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s., nijako bližšie sa k prevodu práv v súvislosti so žalovanou pohľadávkou nevyjadril. Žalobca k žalobe pripojil už spomenutú listinu označenú ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky, Predžalobná výzva na zaplatenie dlhu a oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia“, ktorú vyhotovil jeho právny zástupca a v ktorej bolo uvedené, že pohľadávka z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.5.2014 bola právnomu predchodcovi žalobcu spoločnosti AB 1 B. V. postúpená zmluvou zo dňa 12.9.2012. K postúpeniu pohľadávky tak malo dôjsť skôr, než pohľadávka vôbec mohla vzniknúť, čo je pri danom type pohľadávky logicky vylúčené. Zmluva o postúpení pohľadávky (neskoršia), ani žiaden iný dôkaz preukazujúci platné postúpenie pohľadávky žalobcom v konaní produkovaný nebol. Súd prvej inštancie preto pochybil, keď v takejto situácii mal za preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu.

9.5. Dôkazom preukazujúcim aktívnu vecnú legitímáciu postupcu nemôže byť oznámenie o postúpení pohľadávky, ktoré právny predchodca žalobcu súdu predložil. V zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Oznámenie o postúpení pohľadávky predstavuje jednostranný právny úkon postupcu adresovaný dlžníkovi, ktorého účelom je informovanie dlžníka o osobe aktuálneho veriteľa a jeho právne účinky sa týkajú otázky, plnením ktorej osobe sa dlžník zbaví svojho dlhu. Ide o inštitút odlišný od samotného postúpenia pohľadávky, pričom zo samotného oznámenia o postúpení pohľadávky nemožno robiť žiadne závery o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. K prevodu pohľadávky vrátane práva domáhať sa splnenia pohľadávky na súde dochádza na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, nie na základe oznámenia podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V prípade, že postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, dlžník nemá v zmysle § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení. Toto ustanovenie sa však týka len dlžníka a nijako nebráni súdu skúmať aktívnu vecnú legitímáciu postupníka a požadovať za týmto účelom od neho zmluvu o postúpení pohľadávok, resp. preukázanie postúpenia pohľadávky.

9.6. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28. januára 2009, ktorý bol i publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR (R 46/2009). Podľa tohto rozhodnutia z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, ale dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, avšak postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Pre takéto rozlišovanie (dualitu) v postavení dlžníka (porovnaj R 119/2003) nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného ustanovenia však nemožno činiť záver, že „dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by

postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“ Ústavnú udržateľnosť právneho názoru najvyššieho súdu uvedeného v rozsudku sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28. januára 2009 skonštatoval Ústavný súd SR v náleze sp. zn. IV. ÚS 337/2012 zo dňa 3. júla 2012.

10. Súd prvej inštancie majúc za preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu pristúpil k vecnému prieskumu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, z ktorej žalobca odvodzoval svoj nárok, pričom ju posudzoval z hľadiska splnenia náležitostí požadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch. Dospel pri tom k záveru, že predmetná zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Nakoľko, ako už bolo uvedené, proti rozsudku sa odvolal iba žalobca, a to v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a princípom zákazu reformation in peius nemohol pristúpiť k revízii rozsudku v celom rozsahu. Pri rozhodovaní o odvolaní musel vychádzať z aktuálneho stavu veci a z tohto dôvodu, ako aj pre potrebu vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C.s.p.), sa odvolací súd zaoberal posúdením splnenia zákonných náležitostí dotknutej zmluvy o úvere a jej posúdením ako bezúročnej a bez poplatkov.

11. Podľa § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

11.1. Podľa § 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

11.2. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

11.3. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

11.4. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

12. Súd prvej inštancie správne ustálil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Takáto zmluva musí spĺňať náležitosti vymedzené v § 9 tohto zákona. Súd prvej inštancii pri prieskume zmluvy dospel k názoru, že predmetná zmluva je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ a § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, teda že v nej absentuje uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V dôsledku toho, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala podľa súdu prvej inštancie vyššie uvedené náležitosti, považoval súd poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

12.1. Odvolateľ vo svojom odvolaní poukazoval na tzv. eurokonformný výklad zákona o spotrebiteľských úveroch v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len ako „smernica 2008/48/ES“). Argumentoval pritom rozsudkom Súdného dvora Európskej únie vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (C-42/15) a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, ktoré sa rovnako zaoberá problematikou eurokonformného výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne jeho ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/.

12.2. Povinnosť dodávateľa uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, bola v zmluve splnená. V posudzovanej zmluve je v súlade s týmto ustanovením uvedená výška (64,87,- €) mesačných splátok, ich počet (84) a termíny (15. deň v mesiaci) jednotlivých splátok úveru, pričom v zmysle zmluvy tieto splátky zahŕňajú istinu, úroky i poplatky. Dokonca v súlade so smernicou 2008/48/ES a nad rámec doslovného znenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je v zmluve výslovne uvedená i frekvencia splátok (mesačne). Odvolací súd nevidí dôvody odchyliť sa od právneho názoru Najvyššieho súdu SR prezentovaného vo vyššie spomenutom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v ktorom okrem iného Najvyšší súd SR konštatoval, že eurokonformným výkladom § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch možno dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, toto ustanovenie pri jeho eurokonformnom výklade len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. K v zásade rovnakému záveru prišiel vo svojom rozsudku i Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (C 42/15). Názor prvoinštančného súdu, že daná zmluva je v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, preto nebol správny. Z tohto dôvodu nemôže byť veriteľ postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

12.3. V posudzovanej zmluve je podľa názoru odvolacieho súdu splnená i náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Ako vyplýva z doslovného znenia predmetného ustanovenia, povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (okrem iného) termín konečnej splatnosti úveru. Pojem „termín“ z jazykového hľadiska predstavuje presne určený (alebo prinajmenšom presne určiteľný) časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Pokiaľ zákon používa pojem „termín“, znamená to teda, že zákonodarca mal na mysli presne určený alebo určiteľný čas. Zákonnej požiadavke na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru najlepšie zodpovedá jeho vymedzenie presným dátumom, t.j. uvedením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru. Akceptovateľné, hoci nie optimálne, je i vymedzenie konečnej splatnosti úveru určitým, presne ohraničeným časovým úsekom, napríklad 12 mesiacov alebo jeden rok odo dňa splatnosti prvej splátky a pod. V predmetnej zmluve je lehota splatnosti špecifikovaná ako 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, čo je stále akceptovateľné, i keď nie úplne optimálne presné vyjadrenie.

12.4. Posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere však nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko je v nej uvedená nesprávna výška RPMN a nie je v nej správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Súčet mesačných splátok (84 × 64,87 €) predstavuje sumu 5 449,08 €, avšak údaj v zmluve označený ako celková čiastka splatná spotrebiteľom obsahuje sumu 5 205,48 €. Veriteľ do tejto sumy zjavne nezahrnul poplatok za „službu zmeny výšky a počtu splátok“ vo výške 1,45 € a poplatok za „službu odložené splátky“ rovnako vo výške 1,45 €. Tieto poplatky veriteľ v zmluve zaradil do časti označenej ako „Doplňkové služby“. Pojem celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť použitý v § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch je legálne definovaný v § 2 písm. h/ tohto predpisu ako: súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Legálna definícia pojmu celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom uvedená v § 2 písm. g/ zákona, pričom ide o všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ v spojení s § 2 písm. h/ a § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch teda nevyplýva, že by údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemusel bez ďalšieho obsahovať poplatky za tzv. doplnkové služby, ktoré sú takto v zmluve označené. Tento údaj nezahŕňa iba také tzv. doplnkové služby, ktorými nie je získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

12.5. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom posudzovanej zmluvy dospel k záveru, že zo žiadneho jej ustanovenia nevyplýva, že by poskytnutie úveru, resp. jeho poskytnutie za daných podmienok nebolo podmienené súhlasom spotrebiteľa s danými tzv. doplnkovými službami (a poplatkami za ne). Dohody o poskytnutí služby boli poňaté do textu vlastnej zmluvy, nie sú na samostatnom dokumente. Sú síce graficky veľmi mierne odlišené, ale systematicky sú súčasťou zmluvy, nakoľko ich číslovanie je pokračovaním číslovania zmluvy a sú zaradené ešte pred záverečnými ustanoveniami. Z pohľadu priemerného spotrebiteľa sa teda predmetné dojednania javia ako síce osobitná časť zmluvy, ktorá ale tvorí jej neoddeliteľnú súčasť. Súd musí zohľadniť absolútne netransparentné podmienky schvaľovania úverov veriteľmi (a to všetkými bankovými i nebankovými), kedy je spotrebiteľ, ktorý sa často nachádza vo finančnej tiesni, vydaný napospas ničím neobmedzenej ľubovôli dodávateľa (veriteľa). Dodávateľ v zmluve neuvádza, ani iným spôsobom nezverejňuje podmienky pre schválenie poskytnutia úveru, pričom jeho rozhodnutie o schválení alebo neschválení úveru nie je žiadnym spôsobom preskúmateľné. Za týchto okolností je netransparentný proces schvaľovania úveru dodávateľom potrebné považovať za úplne svojvoľný. Spotrebiteľ je tak vystavený nátlaku dodávateľa súhlasiť s každou ním predstretou zmluvnou podmienkou či osobitnou zmluvou, aby tak zvýšil pravdepodobnosť, že dodávateľ mu schváli poskytnutie úveru. Argument žalobcu uvedený v odvolaní, že zvolenie si tzv. doplnkových služieb bolo žalobcovou právo, nie povinnosť, je iba jeho ničím nepodloženým tvrdením. Vyššie uvedené poplatky teda mali byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a tým aj do výpočtu RPMN. Nakoľko ich tam pôvodný veriteľ nezaračil, tieto zákonom požadované náležitosti neboli v zmluve uvedené správne.

12.6. Neuvedenie RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 1 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) v presnej výške má bez ďalšieho za následok uplatnenie zákonnej sankcie podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch, teda následkom týchto väd zmluvy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto by mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovanému však podľa obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nebude potom ani potrebné, aby o výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).